

си със своите родни места. В румънските селища те образуват български колонии, към които непрекъснато се присъединяват нови бегълци от българските земи, търсещи материална подкрепа и морална опора, изключително необходими за безболезнено преодоляване периода на първоначална адаптация.

Във втората част на своята "Фамилиарна история" Костаки Маринович по различни поводи споменава за свои родственици, живеещи в Румъния, с които семейството му поддържа контакти. След женитбата си и окончателното си завръщане в Русе през 1862 г., във връзка с търговските си дела той непрекъснато пътува до Гюргево и Букурещ и неизменно отсяда у свои братовчеди и сродници. Понякога неговите делови пътувания стават повод за гостувания на цялото му семейство, като най-често посещават голямата мушия, намираща се недалеч от Букурещ, собственост на един от вуйчовците му. На големите семейни тържества на фамилията сред поканените винаги присъстват най-близките роднини от Влашко.

В дневника си Костаки отделя специално внимание на едно дълго отлагано пътуване с маршрут Русе-Гюргево, Букурещ, Пловдив, за чиято цел той пише: "На 2 май в четвъртък (1863 г. - б.м.) тръгнахме пак четворица (Костаки, майка му Еленка, съпругата му Маргьолица, и жената на вуйчо му Х.Атанас - б.м.) за Пловдив с намерение да търсим забравени майчини роднини, защото майка ми 45 години тъкмо са станали как не е минавала във Влашко, нето пък и роднините ѝ са дохождали в турско. Прочее същия ден пристигнахме май късничко в Пловдив и като преспахме на хана Брутар и на другия ден изпитахми и намерихми две същи сестри майчини, сир. лелица Йорданка и лелица Еленка. Намерихме още и жената на брата ѝ (той умрял) и дъщери и синове и внуци на тези трите жени."⁹ За леля си Еленка Костаки уточнява, че е женена за Стани Попеску, а семейството ѝ живее в старата пловдивска махала "Св.Иван". Другата, Йорданка, е вдовица има три дъщери и трима зетъве, от които средният е Димитраки Костадинов Пушкаш - българин от Сливен. За размера на демографските загуби, които претърпява Русе, можем да съдим дори само по съдбата на семейството на К.Маринович по майчина линия - разделени братя и сестри, смесени бракове, непрекъснато намаляващи шансове за връщане назад. Останалите и живеещи в Пловдив техни близки родственици са повече от десет, а особено за поколението, родено там, връзката с българската земя, поддържана единствено от спомените на родителите, непрекъснато изтънява.

След четириднешно гостуване, на връщане към Букурещ, цялата група се отбива в манастира Циганец. Този манастир, основан през XVII в., се намира на 34 км от Букурещ в с.Чолпани. Около 1800 г. в него са прехвърлени монахини от манастир при Букурещ, а църквата "Успение Богородично" е строена през 1812 г.¹⁰ Манастирът съществува и днес и е известен с богатата си колекция от църковна живопис и стари книги. Тук се намират ателиетата на Патриаршията: механичен отдел за тъкане на платове за свещенически дрехи и отдел за бродерия на дрехи. За посещението си в Циганец през 1863 г. К.Маринович пише: "Намерихме повечето майки калугерици все българки и почти рухчуклийки и свищовлийки, и майката "старостта" беши от Руси и хортуваше много добре български".¹¹ Последното лаконично